

Твій образ

КУПИТИ

ВІН - ЇЇ НАЙБОЖЕВІЛЬНІША ФАНТАЗІЯ Чуттєва екранізація з Енн Гетевей
VOGUE рекомендує до читання

Солен Маршан - розлучена 39-річна власниця художньої галереї в Лос-Анджелесі. Одного дня вона погоджується сходити разом з донькою на концерт її улюбленого бойз-бенду. Несподівано для неї самої, Солен зацікавлюється одним із учасників гурту - фантастично привабливим Гейзом Кемпбеллом. Що ж, здається, його увагу вона теж привернула. Ситуацію дещо ускладнює те, що Гейзу лише двадцять.

Шалена пристрасть, таємниці й відверті зізнання. Для Солен це не просто роман, а повернення до себе. Вони обоє занадто захопилися, але ці почуття вже неможливо зупинити... Немає нічого кращого, ніж читати про жінку, яка поринає в яскравий, глибокий роман із привабливим та кмітливим юнаком. Наелектризоване, тріумфальне читиво

Vogue

Лас-Вегас

Думаю, я можу звинувачувати в усьому Деніела.

За два дні до моєї запланованої поїздки в Охай він з'явився у смокінгу разом із нашою дочкою Ізабель.

Машину він залишив на під'їзній доріжці, не заглушивши двигун.

— Я не можу поїхати до Вегаса, — сказав він, тицьнув-ши мені в руку конверт з обгорткового паперу. — Я досі працюю над угодою з Fox, і найближчим часом підписати її мені не світить.

Мабуть, він розгледів недовіру в моєму погляді, бо продовжив говорити:

— Пробач! Знаю, що обіцяв дівчаткам, але я не можу. Краще тобі їх відвезти. Ну, або я можу просто з'їсти квит-ки. Мені байдуже.

Усе ще нерозпечатана упаковка пензликів знаменитої марки «Да Вінчі» лежала на столі у коридорі поряд з набором акварельних фарб «Гольбейн» на 36 кольорів.

Я витратила купу грошей на матеріали для мистецького ретриту. Разом із поїздкою в Охай вони були моїм подарунком самій собі.

Сорок вісім годин малювання, сну й вина. А тепер мій колишній чоловік у смокінгу стоїть посеред моєї вітальні й каже, що плани змінилися.

— Вона знає? — запитала я.

— Ізабель уже пішла до своєї кімнати — без сумніву, щоб залипнути у телефоні, — і не чула жодного слова з нашої розмови.

Він похитав головою:

— У мене не було часу їй розповісти. Я подумав, що спочатку дочекаюся тебе і дізнаюся, чи зможеш ти відвезти їх.

— Як зручно!

— Не починай! — Він розвернувся до дверей. — Якщо ти не зможеш, скажи, щоб вона подзвонила мені, і ми на-долужимо, коли гурт приїде у місто з концертом наступного разу.

Типовий він — завжди має половинчасте рішення. Не відчуває провини за невиконані обіцянки. Якби ж я також успадкувала цей ген.

Ізабель із двома подругами рахували дні, щоб побачити гурт August Moon — п'ятірку привабливих хлопців із Британії, які співали поппісні своїми милозвучними голосами, зводячи дівчат-підліток із розуму. Деніел «виграв» квитки на закулісному аукціоні у школі. Заплатив кругленьку суму за авіаквитки до Лас-Вегаса, за номери для чотирьох у готелі «Мандалей-Бей», відвідування концерту і спілкування з гуртом перед ним.

Ізабель дуже засмутиться, якщо зараз усе це просто скасувати.

— У мене були плани, — говорю я, виходячи за ним на під'їзну алею.

Він прослизнув до багажника BMW і дістав звідти громіздку сумку. Спорядження для фехтування Ізабель.

— Я про це думав. Пробач, Сол.

Він замовчав на хвилину, роздивляючись мене: кросівки, легінси — досі вологі після восьмикілометрової пробіжки. А потім сказав:

— Ти підстриглась?

Я кивнула і мимоволі потягнулася руками до шиї. Волосся ледь сягало плечей. Мій акт відвертої непокори.

— Настав час змін.

Він ледь помітно усміхнувся:

— Ти завжди гарна, інакше й бути не може, чи не так?

Саме тоді скло з пасажирського боку опустилося, і з вікна визирнула і помахала божественна істота. Єва. Моя наступниця.

Вона була одягнена у сукню смарагдового кольору.

Її довге світле волосся було зібране на потилиці. З обох вух звисали сережки з діамантами. Мало того, що вона, наполовину нідерландка, наполовину китаянка, була молодою та приголомшливою на вигляд зірковою партнеркою у фірмі, ще й сиділа у BMW 7 серії Деніела на моїй під'їзній доріжці та поводитися наче принцеса, тим часом як мене заливав піт. Це було по-справжньому принизливо.

— Гаразд. Я відвезу їх.

— Дякую, — сказав він, передаючи мені сумку. — Ти найкраща.

— Так кажуть усі хлопці.

Він замовчав і трохи зморщив свого аристократичного носа. Я очікувала, що він якось відповість, але він нічого не сказав. Натомість він ласкаво усміхнувся і, нахилившись, незграбно поцілував мене у щоку, як цілують колишніх дружин. Я відчула запах одеколону — за всі роки нашого одруження він ніколи ним не користувався.

Я дивилася, як він іде до водійського сидіння.

— Куди ти зібрався? Такий нарядний...

— На збір коштів, — відповів він, сідаючи в машину, — до Катценберга.

На цих словах він поїхав. А я залишилась — стояла і тримала сумку.

Мені не дуже подобається Вегас — там гучно, жирно і брудно. Найогидніше місце в Америці, яке виділялося на фоні пустелі яскравою смугою. Я була там один раз на дівич-вечорі, який досі намагаюся забути. Запах стриптиз-клубів, аптечних парфумів і блювотиння. Ці запахи важко забути. Але зараз мала відбутися не моя пригода.

Цього разу я була просто супроводжуючою. Ізабель та її подружки чітко дали це зрозуміти.

Протягом усього того дня вони ходили колами по готельному комплексу в пошуках своїх кумирів, а я покійно слідувала за ними. Я звикла до цього: моя пристрасна донька пробує все, що їй заманеться, ставить собі щось за мету і торує свій шлях. Ізабель з її американським духом «мені все під силу». Гімнастична трапеція, фігурне катання, музичний театр, фехтування... Вона була безстрашною, і мені це в ній подобалося, я навіть заздрила цьому. Мені подобалося, що вона ризикувала, не чекала дозволу, йшла за своїм серцем. Ізабель жила, довіряючи своїм відчуттям.

Я сподівалася, що переконаю дівчат відвідати Центр сучасного мистецтва. Було б непогано втиснути у вихідні трохи справжньої культури. Закарбувати щось вартісне у їхній вразливій пам'яті. У дитинстві я протягом безлічі годин ходила за мамою у Бостонському музеї образотворчих мистецтв. Я йшла за стуком її підборів від Vivier, за ароматом парфумів, які виготовляли спеціально для неї на замовлення у Грассі.

Рекомендована література

Запізно

Скажи, що
присягаєшся

Оксамитове високогір'я

Емоційний інтелект

Покинь якщо кохаєш

Мозок матеріальний.
Про користь
томографа,
транскраніального
стимулятора і клітин
равлика

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ